

lig Byfogden i Nykjøbing, som nu for nylig er bleven forflyttet til Sorø, og for at forstaa den hele dramatiske Udvikling tror jeg, at det kunde være nyttigt at kaste Blikket paa, hvad der kunde kaldes Forspillet, nemlig en Uenighed, der i 1877—78 har været mellem Andrageren og denne Politimester. Jeg tror, at det er berettiget at drage dette ind, fordi det er omtalt offentlig i en Artikel, som Andrageren har skrevet i et offentligt Blad, som det synes i Anledning af Udvalgets foreløbige Betænkning. I 1877 havde Andrageren sølt sig noget bekværet ved, at hans Datter blev flyttet ned i Skolen, uagtet hun kort efter skulde konfirmeres. Han skrev i den Anledning til Førstelæreren et Brev, hvori det hedder: Om den skete Medflytning har været nødvendig af Nødsædighedshensyn, skal jeg ikke tillade mig at udtale nogen Mening om. Denne Ytring fandt Politimesteren saa fornærmelig for Skoleinspektionen, at han kaldte Manden til Politiforhør, og han mente, at han burde tiltales efter Straffelovens § 101 som den, der med Haan, Skjældsord eller anden fornærmelig Tiltale overfalder en offentlig Myndighed i Anledning af Udøvelsen af dens Embedsforretning. Dette førte imidlertid ikke til Videre, idet Sagen blev indsendt til Hølbæk Amt, som ikke kunde give Klageren Medhold. Den Mand, som her er Tale om, har — naturligvis ved en Feiltagelse — staaet paa Rigsdags-Valglisterne indtil 1873 og, som det synes, endnu senere paa de kommunale Valgsteder. Han har, uden at Nogen har haft Indvendinger derimod, i en meget lang Aarrække udøvet sin politiske og kommunale Valgret, og han er ogsaa, som det ses af det samme Blad, bleven brugt i Kommunens Tjeneste; han er nemlig efter Opfordring af Borgmesteren bleven brugt som tilsynshavende Skjønsmænd; hvergang et Bagersvendestykke skulde bedømmes, og det synes først nu, da han søger om Indfødsret, som om man fra forskellige Sider har faaet et saadant Blik paa ham, som om han ikke skulde være værdig dertil. Han indgav den 4de Mai et Andragende til Indenrigsministeriet om Indfødsrets Meddelelse. Om det er hans Feil eller ikke, veed jeg ikke, men der var ganske vist den Mangel ved Ansøgningen, at den ikke var anbefalet af Byraadet. Muligen har Andrageren staaet i den Formening, at det ikke var Byraadet som saadant, men Byraadsmedlemmerne, der skulde anbefale Andragendet. Andrageren har derfor erhvervet sig en anbefaling, der ser ud, som om den var privat, men ved nærmere Eftersyn viser den sig at være undertegnet af tre Byraadsmedlemmer. Da Andragendet kom ind til Ministeriet,

fandtes der ogsaa at mangle en Attest, nemlig Hustruens Daabsattest, og af den Grund blev Andragendet den 24de Mai sendt tilbage gennem Hølbæk Amt til Nykjøbing Byfogedkontor, som den 28de Mai meddelte Andrageren Manglerne. Han staffede Attesten tilveie og ansøgte med det Samme, nemlig under 16de Juni, Byraadet om den anbefaling, som ikke tidligere havde været indsendt til Ministeriet. Uagtet man dog maatte antage, at Borgmesteren vidste, at Indenrigsministeriet altid ønsker at faa saadanne Andragender inden Udgangen af Juni, traf det dog usædvanlig længe ud, uden at det ses, hvad Grunden dertil har været, og Byraadets Møde blev først afholdt den 17de Juli. Dette Møde var beslutningsdygtigt i Henhold til Rjøbstadkommunalloven, idet der var mødt over Halvdelen af Medlemmerne, og Borgmesteren var tilstede, og den Omstændighed, at to af Medlemmerne ikke deltog i Afstemningen, kan naturligvis ikke tilintetgjøre den Beslutning, der saaldes ved Stemmeflertal, at to stemte for og en, nemlig Borgmesteren, stemte imod at anbefale Andragendet. Anbefalingen var altsaa vedtagen efter almindelige Regler, men ikke desto mindre meddelte Borgmesteren Hølbæk Amt, at Byraadet ikke havde set sig istand til at anbefale Andragendet, og han sendte den samme Meddelelse til Andrageren og tilbage sendte med det Samme den Attest, som var forlangt af Indenrigsministeriet. Hølbæk Amt maatte paany skrive til Nykjøbing Byfogedkontor og forlange Attesten, som ogsaa blev sendt, idet Byfogden bemærkede, at den var tilbage sendt som Byraadet udekomme, idet nemlig Borgmesteren gik ud fra, at Byraadet ikke havde anbefalet Andragendet. Nu var det Andragerens egen Sag at skaffe Oplysninger med Videre og sende dem ind til Ministeriet, hvis han vilde have Sagen videre. Saaledes gik det til, at først den 18de August kunde Amtmanden indsende til Ministeriet de Oplysninger, dette havde begjæret allerede den 24de Mai. I Skrivelsen fra Amtmanden findes en Udtalelse, som er ret betegnende. Den er overordentlig diplomatisk, jeg kan gjerne kalde den et Mesterstykke i diplomatisk Stil; den er glat, poleret til begge Sider, den jaerer Ingen, men viser sig, som det sig hør og bør, som stammende fra Amtskontoret som Gjennemgangsled mellem Ministeriet og Byfogedkontoret. Amtmandens Skrivelse slutter nemlig saaledes: „Af Alt, hvad der saaledes foreligger, turde det fremgaa, at Stemningen hos Byfogden og tildels hos Byraadet ikke er Ansøgeren gunstig, men da der ikke er oplyst nogen Grund dertil, kan jeg ikke ud-